

Uprostřed rozbředlých dní
do snů a přání upírá planoucí zraky,
ke kamenům...

Úcta a povinnost,
zodpovědnost jí brání
být svá, být svá, být svá,
svoboda...

Končí se den,
ona za oknem napjatě čeká...
kostelní hodiny než odbijí půl,
dostává křídla, podobu svléká
tam na kopci stojí kamenný stůl.
Utíkej...

Bělostné paže a kotníky zborcené krví,
hojivě políbí řeka...
utíká dál....
Noc, její spojenec, tiše ji poví,
tam nahoře, nahoře, čeká bál,
utíkej...

Cestou si do dlaní nasbírej divoké býlí,
rozemni, přivoň si...
tělo pohltí tma.
Poděkuj stromům a křovinám, že tě skryly
tam nahoře, na kopci jiný svět začíná....

Uprostřed horoucí noci pak tančí a zpívá,
v tom je ta síla, ta síla, ten klid hledaný,
vznáší se na stéblech trav, rusalka divá,
do vlasů kouzlí jí měsíc s hvězdami....